

2023 | Osmisté výročí
2026 | členění a slavené
v několika výročích

KONFERENCE FRANTIŠKÁNSKÉ RODINY

Prot. č. 01/2022

1. ledna 2022

Všem bratřím a sestrám našich řádů Františkánské rodině

Drazí bratři prvního řádu, sestry klarisky,
bratři a sestry TOR a SFRŽ-GiFra,

Kéž vám Pán dá svůj pokoj!

Před několika týdny jsme v dopise z 2. října 2021 oznámili vytvoření koordinační skupiny pro Františkánské osmisté výročí. Tuto skupinu jsme založili, abychom byli lépe připraveni na Františkánské výročí. Během tohoto výročí si připomeneme 800. výročí Potvrzené řehole, Vánoc v Grecciu (2023), stigmat (2024), Chvalozpěvu stvoření (2025) a zakončíme je Františkovými Velikonocemi (2026). Toto období bude „mnohostrannou událostí, při níž se bude slavit několik výročí“.

Oznámili jsme, že chceme pověřit **pracovní skupinu** odborníků vytvořením osnovy pro hlubší poznání našeho charismatu v každé fázi výročí, aby se tak posílila trvalá a počáteční formace všech našich bratří a sester ve františkánské rodině; zvláště formace v našich provinciích, kustodiích, bratrských společenstvích SFRŽ a dalších jurisdikcích. Naším záměrem bylo nabídnout několik společných pokynů k prohloubení znalosti našeho charismatu v našich společenstvích a v různých skupinách, které žijí s námi.

Dnes vám můžeme s radostí předat text, který připravila pracovní skupina našich bratří a sester a my jej přijali za vlastní. Tento text se hodí k rozmanitému využití a pomůže nám vydat se na tuto cestu ve společenství. Text nabízí pokyny pro organizaci výročí na místní úrovni a poskytuje schéma, na němž můžeme postavit naše formační programy. Je to flexibilní a kvalifikovaný nástroj, který umožní rozpracovat témata osmistých výročí, jež společně vytvoří jediné Františkánské výročí 2023 – 2026, završené oslavou 800 let od Velikonoc našeho serafického otce.

Předáváme vám tento nástroj a přejeme dobré čtení, plodnou práci a šťastné Františkánské výročí!

Bratrsky vaši

Deborah Lockwood OSF
Předsedkyně IFC-TOR

Tibor Kauser OFS
Generální ministr

Massimo Fusarelli OFM
Generální ministr

Roberto Genuin OFM Cap.
Generální ministr

Carlos Alberto Trovarelli OFM Conv
Generální ministr

Amando Trujillo Cano, TOR
Generální ministr

Obecné poznámky

1. Témata

Pět výročí je součástí jediného tematického celku, který se bude vyvíjet postupně a harmonicky podle chronologie oslavovaných událostí.

Klíčová témata navržená pro oslavu jednotlivých výročí jsou posuzována z více úhlů pohledu, přítomných v každém výročí. Konkrétně odkazují na teologickou dimenzi (*Náš život v Kristu*); antropologický rozměr (*Bratrství a sesterství*); ekleziologický rozměr (*Náš život ve společenství*); a sociologický rozměr (*Náš život ve světě*).

Teologický základ poskytnou dokumenty učitelského úřadu církve, čtené z františkánské charismatické perspektivy. Oslava Františkánského výročí je vhodnou příležitostí pro františkánskou rodinu, aby podpořila církevní reformu, kterou uskutečňuje ve svém pontifikátu papež.

Hlavním cílem oslav výročí je nasměrovat s rozhodností náš pohled do budoucnosti a posílit naši františkánskou identitu a charisma.

2. Adresáti

Především je třeba poznamenat, že navrhovaná témata mají být promyšlená a rozpracovávaná bratry a sestrami všech kontinentů. Je zde tedy potřebné kritérium integrace všech kultur.

Oslava výročí je nepochybně vhodnou příležitostí k tomu, aby byla viditelná františkánská rodina ve své celistvosti. Proto by bylo velmi vhodné, aby všechny aktivity a iniciativy na národní a/nebo regionální úrovni koordinovala komise zastupující celou Františkánskou rodinu.

Ad intra a *Ad extra* (směrem dovnitř i ven): Výročí nemají mít pozitivní dopad pouze v rámci františkánské rodiny. Je nutné být kreativní a mít fantazii, aby výročí ovlivnila i necírkevní sociální a kulturní prostředí.

3. Metodika

Již jsme naznačili důležitost teologické, antropologické, ekleziologické a sociální dimenze, které mají jakožto hlavní osy zaručit jednotu a tematickou návaznost během této několikaleté cesty. Všechny tyto rozměry hrají důležitou roli v programech *ad intra* (programy zaměřené dovnitř františkánských společenství – pozn. překl.), ale antropologický a sociologický rozměr by se možná dal ještě obohatit v programech *ad extra*.

Existuje riziko, že navržené podněty zůstanou příliš zaměřeny na teoretický a intelektuální rozměr. Proto je vhodné definovat pro každé z navrhovaných témat, jaký má *cíl*, a nabídnout několik *aktivit*, který oživí jeho zkušenostní a praktický rozměr.

Aktivity jsou navrženy velmi obecně, aby mohly být konkrétně uvedeny do praxe v různých kontextech reálného života.

Zde uvedená témata se dají obohatit a prohloubit skrze kongresy, setkání, rohožkové kapituly, výstavy, poutě, misijní zkušenosti apod.

Slavit výročí společně jako františkánská rodina

Tres ordines hic ordinat: primumque fratrum nominat minorum pauperumque fit dominarum medius sed poenitentium tertius sexum capit utrumque.

Byly to tři řády, které uspořádal: Menší bratři, které povolal první; Chudé paní byly další a pak jako třetí přišli kající, skládající se z mužů a žen.

Takto se modlíme v antifoně ranních chval ve starověkém Rytmičtém oficiu od Juliana ze Speyeru, napsaném v roce 1235 u příležitosti svatořečení Františka z Assisi. Antifona zmiňuje přímý synovský vztah mezi světce a jeho třemi řády. První nazval Menší bratři, druhý Chudé paní a třetí byl pro muže a ženy, kteří chtěli následovat Ježíše na cestě pokání ukázané Františkem. V antifoně je zvoleno sloveso *ordinat*, aby se zdůraznila ko-ordinace, která je vlastní františkánské rodině. Nelze ji redukovat na právní strukturu, ale spíše ukazuje na vnitřní vzájemnost, vztah společenství, který je typický pro františkánské charisma.

Plnost daru, jež Poverello z Assisi obdržel od Božského Dárce, je nejplněji realizována ve vzájemném doplňování se a živém společenství. To je motivující silou v životech „všech, kdo milují Pána celým svým srdcem“ (*První verze Dopisu věřícím 1*, FF 178/1). Proto chceme slavit společně, jako františkánská rodina spolu se všemi, kdo jsou přitahováni evangelní krásou Chudičského (srov. *Laudato si'* 10), tato výročí, která nám nabízí cennou příležitost oživit bohatství našeho charismatu s prorockým pohledem do budoucnosti.

A chceme tak činit v logice přijatého a darovaného daru. Hagiografické prameny nám říkají, že František z Assisi zemřel nahý, bez žádného vlastnictví: „Žádal, aby ho přenesli k svaté Marii v Porciunkuli, aby tam, kde přijal ducha milosti, odevzdal ducha života... položil se se v zápalu ducha zcela nahý na holou zem“ (*Legenda maior* 14:4, FF 1239). Celý jeho život byl od počátku svého obrácení cestou života *sine proprio* (bez ničeho vlastního – pozn. překl.), tedy života navracení, protože jen člověk, který si nenechává nic pro sebe, ale dává cele sebe samého, je schopen žít v bratrském

Slavit výročí společně jako františkánská rodina

společenství, veden svou touhou po Nejvyšším dobru: „A všechno dobré připisujeme Bohu, nejvyššímu a nejvznešenějšímu Pánu, a uznáváme, že to náleží jen Jemu, za všechno děkujeme Jemu, od něhož všechno dobré pochází.“ (*Nepotvrzená řehole* 17:17, FF 49).

Poverello dokázal poznat, že všechno v jeho životě bylo nezištným darem Boží lásky, jak sám potvrzuje ve své Závěti: „Pán dal mně, bratru Františkovi, abych takto začal dělat pokání... Pán mi dal bratry... Sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle svatého evangelia“ (*Závěť* 1-14, FF 110-116). František nejen přijal božské dary, ale také se rozhodl je vrátit, takže dnes, o 800 let později, můžeme oslavit jako františkánská rodina těchto pět výročí, které nás zvou k životu podle logiky přijaté lásky, jež se promění v darování a navracení.

Začněme, sestry a bratři, protože nyní je na nás, abychom darovali a vraceli zpět dary, které nám dal František.

Oslava Řehole 1223-2023

Texty

Potvrzená řehole 1,1, FF 75; Řehole svaté Kláry 1,1, FF 2750; Řehole bratří a sester třetího regulovaného řádu 1,1; Řehole bratří a sester Sekulárního františkánského řádu 2,4, FF 3424; Závět 14-15, FF 116; Anonym z Perugia 11, FF 1497.

Všichni členové františkánské rodiny slibují zachovávat řeholi, která se stává formou jejich života a spočívá v zachování evangelia. Když oslavujeme vznik Potvrzené řehole, připomínáme si, že pro Františka z Assisi bylo jádrem řehole evangelium, jak uvedl ve své Závěti: „Sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle svatého evangelia. I dal jsem to napsat stručně a prostě a pan papež mi to potvrdil.“ (Závět 14-15, FF 116) Když s modlitbou naslouchal slovům Ježíše Krista, František a jeho první bratři zvolali: „To je to, co chceme; to je to, co jsme hledali.“ A požehnaný František řekl: „Toto bude naše řehole.“ (Anonym z Perugia 11, FF 1497).

Žádný člen františkánské rodiny nevyznává soukromě vlastní řeholi, protože je povolán žít podle evangelia v bratrském společenství. Je důležité připomenout, že František napsal Potvrzenou řeholi v určité době svého života, když se u bratří potýkal s velkým napětím a krizemi, ale nikdy se nezřekl prorocké vize života jako bratra všech a zve nás, abychom udělali totéž. Když dnes církev zdůrazňuje rozměr synodality a společenství, ukazuje na Františka z Assisi jako na vzor bratrství a nazývá ho „světcem bratrské lásky“ (*Fratelli tutti* 2). Jeho slova a činy mohou po 800 letech znovu osvětlit cestu církevního společenství, které hledá jak se stát vycházející, synodální církví, naslouchající všem a žijící nablízku těm nejmenším, přinášející dobrou zprávu, která má moc naplnit životy těch, kteří ji přijímají s radostí a opravdovostí (srov. *Evangelii gaudium* 21).

Oslava Potvrzené řehole v rámci františkánské rodiny nám dává příležitost lépe se navzájem poznat. Podporuje společenství a

Náš život v Kristu

podporuje vzájemnou důvěru mezi námi. Umožňuje nám znovu objevit důležitost společného snění, otevírá nové evangelijní cesty, které nám pomáhají stávat se otevřenějšími a bratrštějšími, společenstvím, které může vytvořit novou kulturu setkávání a sociálního přátelství, bratrství, jež se snaží oslovit všechny členy společnosti, „každý z nás přináší bohatství svého svědectví, hlas každého z nás, všech bratří a sester“ (*Fratelli tutti* 8).

Řehole spočívá v „zachování svatého evangelia našeho Pána Ježíše Krista“ (*Potvrzená řehole* 1,1, FF 75).

Cíl

Milovat a stále hlouběji znát řeholi, kterou jsme slíbili žít.

Aktivity

- Zhodnotit, jaké místo zaujímá v našem životě evangelium a řehole, které jsme slíbili žít.
- Používat pasáže z řehole k obohacení našeho modlitebního života.
- Neustále porovnávat svůj život s řeholí, abychom mohli v jejím světle lépe osobně a bratrsky rozlišovat.

Bratrství a sesterství

„Neboť živí-li matka a miluje svého syna podle těla, tím víc má každý milovat a pečovat o svého bratra podle Ducha!“ (*Potvrzená řehole* 6,8, FF 91).

Cíl

Znovuobjevit zásadní význam řehole pro ochranu a prohloubení bratrského života.

Aktivity

- Uspořádat dny studia a reflexe o naší řeholi a ve společenství hledat nejvhodnější způsoby, jak ji vtělit do naší každodenní činnosti.
- Podporovat příležitosti k setkávání, která nám umožní zlepšit kvalitu vztahů v rámci našich rodin, našich bratrských a sesterských společenství, našich pracovních prostředích atd.
- Podporovat iniciativy ve spolupráci s ostatními členy Františkánské rodiny, které napomáhají vzájemnému poznávání a posilují bratrské společenství.

Náš život ve společenství

„Abychom poddání a podřízeni církvi svaté vytrvali v katolické víře a zachovávali chudobu, pokoru a svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista, jak jsme to pevně slíbili.“ (*Potvrzená řehole* 12,4, FF 109).

Cíl

Znovu dát smysl a význam tomu, jak žijeme naši řeholi v církvi, a podporovat přitom bratrství a synodalitu jakožto styl církve.

Aktivity

- Ověřit si, zda způsob, jakým žijeme naši Řeholi, kterou jsme v církvi slíbili, nás pobízí k vykonávání naší pastorační práce a našich apoštolských aktivit ve společenství s místní a všeobecnou církví.
- Zúčastnit se synodální cesty započaté v naší místní církvi, docenit rozmanitost darů a charismat, která Duch svatý probouzí k užitku celé lidské rodiny.
- Kde je to možné, veřejně obnovit svůj slib řehole.

Náš život ve světě

„Když jdou světem, aby se nepřeli a nehádali o slovíčka, ani neposuzovali ostatní.“ (*Potvrzená řehole* 3,10, FF 85).

Cíl

Na základě našeho svědectví bratrství a minority v našem životě podle řehole spolupracovat na vytváření pout jednoty uvnitř společnosti a institucí, které ji tvoří.

Aktivity

- Podporovat nápady zaměřené na oživení vztahů mezi členy křesťanských komunit, jakož i mezi těmito komunitami a jinými společenskými a náboženskými skupinami; vytvářet přitom kulturu setkávání a společenského přátelství.
- Doceňovat evangelizační sílu kulturního a uměleckého dědictví, která se nachází ve Františkánské rodině, aby se tak stávala nástrojem setkávání a dialogu se současnou společností.

Oslava Vánoc v Grecciu 1223-2023

Texty

1 Celano 84-87, FF 466-471; *Napomenutí I*, 16-21, FF 144; *List celému řádu* 26-29, FF 221; *Hodinky o utrpení Páně, Žalm XV*, FF 303.

Když Tomáš z Celana vypráví příběh o oslavě Vánoc v Grecciu, zmiňuje také důvody, proč František z Assisi postavil jesličky a slavil mše v jeskyni. Poverello se zastavil u Greccia, protože chtěl rozjímat skutečnost vtělení, totiž prostotu, chudobu a pokoru Syna Božího, „který v převeliké a nevýslovné lásce sama sebe obětoval“ (*1 Celano* 30: 87, FF 471). Stejnou dynamiku nacházíme v jeho kontemplaci o eucharistii. František nás tak zve, abychom se nejen dívali fyzickými očima, ale i kontemplovali duchovním zrakem pokoru a konkrétnost božské lásky, která se dává v Eucharistii: „Hle, denně se ponižuje, stejně jako když sestoupil z královského trůnu do života Panny, denně k nám přichází v pokoře, denně sestupuje z Otcova lůna na oltář“ (*Napomenutí I*, 16-18, FF 144).

Jako Františkánská rodina slavící osmisté výročí Vánoc v Grecciu jsme pozváni, abychom se zastavili před tajemstvím Vtělení a rozjímali o velikosti Boží lásky k lidstvu. Syn Boží se stává Synem člověka; stává se jedním z nás, našim bratrem (srov. *Druhá verze Dopisu věřícím* 56, FF 201). Naše víra ve Vtělení nás vybízí k objevování semen Slova přítomných ve všech kulturách a v současné společnosti, tak abychom mohli přivádět k rozkvětu semena lidskosti, která tam najdeme. Navíc nás nabádá nejen k obraně života, ale také k tomu, abychom se stali nástroji života a lidskosti v našich rodinách a bratrských společenstvích a byli nablízku těm, kdo již nejsou bráni v úvahu jako lidé, nýbrž jako společenský odpad. Konkrétní způsob, jakým František z Assisi slavil tajemství Vtělení v Grecciu, nás zve, abychom si znovu uvědomili, „že nám byl svěřen poklad, který nás činí lidštějšími a pomáhá nám vést nový život. Není nic cennějšího, co bychom mohli předávat druhým“ (*Evangelii gaudium* 264).

Na Štědrý den se Poverello spolu se svými bratry modlil: „Toto je den,

který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho. Hle, Dítě se nám narodilo, Syn je nám dán, při cestě byl položen do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou“ (*Hodinky o utrpení Páně XV, 5-7, FF 303*). Když slavíme osmisté výročí jesliček v Grecciu, jsme nejen zváni k zamyšlení, jaké místo Ježíš zaujímá v našich srdcích; ale také zda tam máme místo pro ty, s nimiž chtěl být Ježíš identifikován: „Amen, pravím vám, cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejmenších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40). Svým vtělením odstranil Kristus Ježíš každou vzdálenost, která ho dělila od lidstva. Vyzývá nás, abychom dělali totéž, tedy abychom byli nablízku našim bratřím a sestrám, abychom je přijímali, milosrdně se jich dotýkali, jak nám připomíná Magisterium církve: „S prostotou toho znamení vykonal svatý František velké dílo evangelizace... Zvláštním způsobem, od dob svého františkánského původu, nás scéna Narození zve, abychom ‚pocítili‘ a ‚dotkli se‘ chudoby Božího Syna, kterou na sebe vzal při Vtělení. Tak nás zve k následování na cestě pokory, chudoby a zřeknutí se sebe sama, která vede od jesliček betlémských ke kříži. Je to výzva setkat se s ním a sloužit mu s milosrdenstvím našim nejpotřebnějším bratřím a sestrám.“ (*Admirabile signum 3*).

Náš život v Kristu

„Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna“ (J 3,16).

Cíl

Obnovit svůj život víry, aby se mohl stát více vtělený do reality a konkrétnější.

Aktivity

- Obnovovat vědomí, že náš každodenní život, se všemi jeho radostmi a obtížemi, je hlavním místem setkání s Pánem.
- Zajistit, aby byla liturgickému a svátostnému životu dána adekvátní důležitost, abychom rostli v životě víry.
- Přezkoumat, jak slavíme Vánoce a jiné liturgické svátky – zda odrážejí jednoduchost, chudobu a pokoru, jakou si František z Assisi přál.

Bratrství a sesterství

„Uvažuj, člověče, k jaké důstojnosti tě povznesl Pán Bůh, když tě podle těla stvořil k obrazu svého milovaného Syna a podle ducha utvořil k své vlastní podobě“ (*Napomenutí V, 1, FF 153*).

Cíl

Znovu nalézt celistvý pohled, bez rozdělení a rozporů, na lidskou bytost a na základní vzájemnost mezi mužem a ženou.

Náš život ve společenství

Aktivity

- Zajistit, aby formační programy v našich bratrských společenstvích zahrnovaly proces integrální formace z lidského, duchovního a mezilidského hlediska.
- Podporovat konkrétní iniciativy, které přispějí k překonání neshod mezi muži a ženami nebo mezi laiky a kněžími či zasvěcenými osobami.

„Zdravas, svatá Paní, přesvatá Královno, Boží rodičko Maria, Panno učiněná církví a vyvolená od nejsvětějšího Otce z nebes“ (*Pozdravení blahoslavené Panny Marie 1, FF 259*).

Cíl

Žít svou příslušnost k církvi v minoritě.

Aktivity

- Ověřit si, zda naše pastorační služba v církevních společenstvích odráží mateřský rozměr církve a zda je charakterizována pokorou a chudobou, které se projevují ve Vtělení a v Eucharistii.
- Přezkoumat náš způsob slavení eucharistie, abychom ji autenticky prožívali jako pramen a vrchol křesťanského života a zdroj společenství a bratrství.
- Přinášet mateřskou blízkost církve našim bratřím a sestrám, kteří se nacházejí na existenčním okraji našich církevních společenství.

Náš život ve světě

„Bůh řekl: „Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby“ (Gn 1, 26).

Cíl

Milovat každého člověka a sloužit mu a podporovat jeho důstojnost jako člověka stvořeného Bohem, učiněného k Božímu obrazu a podobě.

Činnosti

- Vytvářet prostor pro reflexi a diskuzi o důstojnosti každého lidského života, které povedou k závazku bránit život od početí až po přirozenou smrt.
- Podporovat aktivity na obranu práv žen.
- Nabízet pomoc rodičům, pro které je obtížné vychovávat a vzdělávat své děti.
- Poskytovat pomoc azylovým domům pro sirotky, děti ulice, mladé lidi trpící jakoukoli závislostí atd.

Oslava daru stigmat 1224-2024

Texty

1 Celano 94-95, FF 484-486; *Legenda maior* 13, 1-10, FF 1222-1236; *Chvály Boha Nejvyššího*, FF 261; *Požehnání bratru Lvovi*, FF 262; 2 Celano 49, FF 635.

Hagiografické prameny nám říkají, že František z Assisi se po intenzivním období apoštolské činnosti odebral na horu La Verna, aby prožil období půstu a modlitby, jak bylo jeho zvykem. Právě v tomto kontextu ticha a modlitby přijal Poverello návštěvu okřídleného serafa, protože jen v tichosti může člověk slyšet a být otevřený slovům druhého. Na hoře La Verna se naplnila hluboká touha, která motivovala Poverella následovat Krista a zcela se mu připodobnit, v jeho setkání s Ukřižovaným, který vtiskl znamení své lásky na Františkovo srdce a tělo. Svátý Bonaventura shrnuje Františkovu zkušenost takto: „Pravá Kristova láska přetvořila milujícího ve věrný obraz Milovaného“ (*Legenda maior* 13,5, FF 1228). Setkání s Milovaným se stává písní chvály; a po svém setkání s Ukřižovaným složil František *Chvály Boha Nejvyššího*, modlitbu, která vyvěrala ze srdce plného lásky, zcela zaměřená na božské „Ty“: „Ty jsi svatý Pán, jen ty jsi Bůh, jenž dělá zázraky. Ty jsi silný. Ty jsi veliký. Tys nejvyšší.“ (*Chvály Boha Nejvyššího* 1-2, FF 261).

Při slavení osmistého výročí daru stigmat jsme jako františkánská rodina zváni, abychom obnovili rozměr modlitebního a kontemplativního ticha v našem každodenním životě, ticha, které nás staví před to podstatné, co nám umožňuje rozpoznat naši touhu po nekonečnu sídlící v našich srdcích, které nám umožňuje naslouchat sobě, druhým a Bohu. I dnes je Poverello prezentován jako člověk, pro něhož bylo naslouchání životním stylem: „Svatý František slyšel hlas Boží, slyšel hlas chudých, slyšel hlas nemocných a slyšel hlas přírody. Z nich učinil způsob života. Mou touhou je, aby semeno, které zasel svatý František, mohlo vyrůst v srdcích mnohých.“ (*Fratelli tutti* 48).

Poté, co obdržel posvátná stigmata, „sestoupil František z hory a nesl na sobě obraz Ukřižovaného, ne vytesaný rukou umělce na kamenných

Oslava daru stigmat (1224-2024)

nebo na dřevěných deskách, ale napsaný prstem živého Boha na údech těla“ (*Legenda maior* 13:5, FF 1228). A tak, jako se Boží prst dotkl Františka, i on sám jde nyní vstříc chudým, nemocným a potřebným, aby se jich dotkl a předal jim tuto Boží lásku. Františkovo setkání s Ukřižovaným ho přimělo k setkání s těmi, kteří byli ukřižováni v průběhu dějin a jejichž bolest si přál zmírnit. Vidíme to u svatého Bonaventury v příběhu muže, který trpěl zimou: „Zapálen žárem božské lásky natáhl František ruku a položil ji na něho. A opravdu, věc podivuhodná! Pod dotekem té svaté ruky, v níž se skrýval žár zapálený serafickým žhavým uhlím, přestalo náhle toho muže mrazit a zalilo ho uvnitř i zevně takové teplo, jako by nějaká plamenná síla sopouchem peci na něho vyrazila“ (*Legenda maior* 13, 7, FF 1231). Když si připomínáme a slavíme událost, kdy se Ukřižovaný dotkl Františka, vede nás to, abychom vyšli ze sebe a šli „se dotýkat Kristova trpícího těla v druhých“ (*Gaudete et exsultate* 37) a zároveň, abychom se nechali dotknout a zasáhnout četnými dramatickými příběhy bolesti a utrpení, které sužuje tolik našich bratrů a sester po celém světě.

Náš život v Kristu

„Já na svém těle nosím znamení, že patřím Ježíši“ (Gal 6,17)

Cíl

Obnovit způsob, jakým žijeme naše společné křesťanské povolání, abychom dosáhli autentického připodobnění se chudému a ukřižovanému Kristu, abychom v sobě nesli stigmata (znamení) jeho přítomnosti.

Aktivity

- Oživit nově příležitosti k setkání s Pánem, okamžiky, které jsou již přítomny v našem osobním životě.
- Obnovit vědomí hodnoty ticha, které je základní podmínkou naslouchání Bohu, sobě i druhým.
- Využívat asketické cesty, které nám nabízí církve a naše františkánská tradice, aby naše touhy, očištěné od jakékoli formy sobectví, mohly být zaměřeny výhradně na Boha.

Bratrství a sesterství

„Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“ (Mt 10,8)

Cíl

Prohlubovat kulturu nezištnosti a darování, aby významně charakterizovala náš společný život.

Náš život ve společenství

Aktivita

- Podporovat v našich rodinách a bratrských společenstvích postoj opravdového dialogu, který umožňuje naslouchání, porozumění, poznání a vzájemné přijetí.
- Podporovat konkrétní gesta nezištné služby, která vyjadřují a v nichž se uskutečňuje sebedarování.
- Dávat si pozor na svá slova a soudy, aby se vždy „dotýkaly“ druhých milosrdenstvím a soucitem.

„Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“ (Iz 53:5)

Cíl

Prožívat svou příslušnost k církvi tak, že budeme svědčit o milosrdné lásce, která pramení z Ukřižovaného.

Aktivita

- Vytvářet čas a prostor na naslouchání a přijímání mladých lidí, odhozených, vyloučených nebo žijících v menšinách.
- Spolupracovat, aby se naše místní církve staly „vycházejícími církvemi“, které vycházejí vstříc těm, kdo se vzdálili od víry, k lidem nejmenším a potřebným.

Náš život ve světě

„Sám Pán mě dovedl mezi ně (malomocné) a prokazoval jsem jim skutky milosrdenství.“ (Závěť 2, FF 110).

Cíl

Dovolit, aby se nás dotkly a vyburcovaly nás četné případy bolesti a utrpení, s nimiž se setkáváme v místech, kde žijeme a pracujeme.

Činnosti

- Učit se umění vidět Krista v utrpení a těžkostech lidí, které každý den potkáváme.
- Se zápallem a něžně pečovat o rány těla i duše všech, kdo jsou kolem nás a kolem našich společenství zranění a žijí bez naděje.
- Podporovat setkávání s těmi, kteří nevěří v Boha nebo nevyznávají žádné náboženství a podporovat společné aktivity zaměřené na pomoc chudým a potřebným.

Oslava Chvalozpěvu stvoření 1225-2025

Texty

Chvalozpěv stvoření FF 263; *Assiská kompilace* 83, FF 1614; *Zrcadlo dokonalosti* 100-101 a 120, FF 1799-1800 a 1820; *2 Celano* 165, FF 750; *Legenda maior* 9, 1, FF 1162.

František z Assisi je již téměř zcela slepý, když skládá Chvalozpěv stvoření. Přesto s pohledem víry, plným vděčnosti, kontemplanuje zázraky stvoření a dokáže zachytit přítomnost Stvořitele, který jim dává smysl. Všechny stvořené bytosti a věci, zrcadla božských dokonalostí, jsou bratry a sestrami, protože jsou dílem a darem téhož Autora. Všechny dohromady tvoří sbor tvorů, který kontemplanuje Boha Stvořitele, chválí jej a děkuje jemu, „tomu velkému Almužníkovi“, který hojně a milostivě obdarovává (*2 Celano* 77, FF 665). Chvalozpěv je závěrečným vyjádřením a vyznáním života Poverella, jenž rekapituluje celou svou cestu připodobňování se Kristu, milovanému Synu. Jeho víra v Boží otcovství se stává chvalozpěvem hlásajícím bratrství všech tvorů a jejich krásu. „František totiž v krásných věcech kontemplanoval Nejkrásnějšího a ve stopách, které se otiskly do stvoření, všude sledoval Milovaného. Ze všech věcí si udělal žebřík, po němž vystupoval, aby se zmocnil Toho, který je všecken žádoucí“ (*Legenda maior* 9, 1, FF 1162).

Oslava osmistého výročí Chvalozpěvu stvoření nás jako františkánskou rodinu vede k radikální změně našeho vztahu ke stvoření, která spočívá v nahrazení vlastnění péčí o náš společný domov. Každý z nás si musí upřímně odpovědět na tyto otázky: Jak chci žít svůj vztah k ostatním tvorům? Jako vládce, který si osobuje právo dělat si s nimi, co chce? Jako konzument zdrojů, který v nich vidí příležitost, jak je využít? Nebo jako bratr, který se zastaví před stvořením, obdivuje jeho krásu a pečuje o život? Stojíme před antropologickou a ekologickou výzvou, která rozhodne o naší budoucnosti, protože je spojena s budoucností naší matky a sestry Země. Jsme vyzváni, abychom současné společnosti znovu nabídli „jazyk bratrství a krásy v našem vztahu ke světu“ (*Laudato si'* 11).

Současná ekologická krize nám ukazuje, že „lidské i přírodní životní

Náš život v Kristu

prostředí upadají společně“ (*Laudato si'* 48). Toto vědomí nám umožňuje pochopit, že o lidské a přírodní prostředí se pečuje společně a zkrášlují se spolu. Péče o společný domov bez péče o náš vnitřní dům, o naše srdce, není správnou cestou: potřebujeme obrácení, které je ekologické a zároveň integrální, protože „ekologická krize je výzvou k hluboké vnitřní konverzi“ (*Laudato si'* 217). Poslední sloka chvalozpěvu nám připomíná, že jen ten, kdo má svobodné srdce, schopné zastavit logiku nenávisti a pomsty skrze odpuštění, se může stát nástrojem smíření a svornosti, proroctvím o bratrství, jako tomu bylo u samotného Františka, který žil „v obdivuhodné harmonii s Bohem, s druhými, s přírodou a sám se sebou.“ (*Laudato si'* 10).

„Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil, zvláště pak bratr Slunce, neboť on je den a dává nám světlo, je krásný a září velkým leskem, vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.“ (*Chvalozpěv stvoření* 3-4, FF 263).

Cíl

Znovu nalézt kontemplativní pohled, který umí rozpoznat přítomnost a krásu Stvořitele, jenž se zjevuje ve všech tvorech.

Aktivita

- Věnovat často dostatek času kontemplaci stvoření, abychom zachytili jeho krásu a děkovali za ni Bohu.
- Použít *Chvalozpěv stvoření* jako inspiraci k modlitbě a rozjímání, aby nám to pomohlo pochopit vazby, které nás spojují se všemi tvory.
- Pečlivě prozkoumat a zodpovědně uvádět do praxe návrhy obsažené v encyklice *Laudato si'*, s využitím četných pomůcek, které vydaly různé úřady Františkánské rodiny.

Bratrství a sesterství

„Tys trojí a jediný... Ty jsi krása“ (*Chvály Boha Nejvyššího* 3-4, FF 261).

Cíl

Znovu objevit význam povolání ke společenství, jež je zapsáno v nás, kteří jsme stvořeni k obrazu a podobě Trojjediného Boha.

Aktivita

- Vytvářet příležitosti k setkávání s ostatními členy františkánských rodin a komunit, abychom objevili krásu a pozitivní věci, které se v nich nacházejí, a děkovali za ně Bohu.
- Nalézt a pojmenovat činnosti, které přispívají ke zhoršování našich

Náš život ve společenství

vazeb se stvořením a prohlubují současnou ekologickou krizi, aby bylo možné je zodpovědně překonat.

- S rozhodností se vydat po cestě integrální ekologické konverze (obrácení), která nám umožní pečovat o společný domov, podporovat a posilovat v našich rodinách a společenstvích praxi snižování množství odpadu, opětovného používání materiálů, recyklace, odpovědného využívání zdrojů, jako je voda atd.

„Stvoření bude vysvobozeno z otroctví porušenosti, aby vstoupilo do svobody slávy Božích dětí“ (Řím 8,21).

Cíl

Uvědomit si, že jsme jako církev zodpovědní za to, abychom podporovali uzdravení vztahu mezi Stvořitelem a stvořenými bytostmi a obnovení jejich původní harmonie.

Aktivity

- Prohlubovat vědomí, že všichni sdílíme stejný domov, a proto se o něj musíme všichni starat.
- Podporovat iniciativy zaměřené na vytvoření inkluzivní ekonomiky – v souladu se sociálním učením církve – jako konkrétní a alternativní odpověď na sociální struktury, které „odhazují“ lidi, již nejsou ekonomicky produktivní.
- Dát větší prostor a zviditelnit církevní skupiny, které se zasazují za spravedlnost, mír a celistvost stvoření.

Náš život ve světě

„Bůh viděl, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré.“ (Gn 1,31).

Cíl

Růst ve vědomí, že lidské a přírodní životní prostředí se chrání a zkrášlují navzájem.

Akce

- Spolupracovat se všemi lidmi dobré vůle, aby se náš společný domov stal obyvatelnějším.
- Podporovat navazování kontaktů s různými sociálními a náboženskými organizacemi, které s námi sdílejí snahu naslouchat a reagovat na volání země a chudých.
- Podporovat kulturu dialogu a bratrství, které jsou nezbytné k překonání kultury zisku a odpadu, prostřednictvím iniciativ, jež zapojují všechny bez ohledu na jazyk, kulturu, etnickou příslušnost nebo náboženství.

Oslava Velikonoc Františka z Assisi 1226-2026

Texty

Závěť, FF 110-131; *Závěť ze Sieny*, FF 132-135 (srov. *Assiská kompilace* 59, FF 1587); *1 Celano* 109, FF 508-514; *Legenda maior* 15, FF 1237-1245; *Poslední sloka Chvalozpěvu stvoření* FF 263.

V současné společnosti je myšlenka na smrt často odsouvána na okraj, a to nejen proto, že nám připomíná, že jsme omezené bytosti, ale také proto, že odkrývá ony falešné jistoty, díky nimž se cítíme být pány času a života. František z Assisi naopak vítá sestru smrt se zpěvem, protože pochopil, že to není konec všeho, ale konec, který nám umožní vstoupit do plného společenství s Bohem. Život je pro něj dar, který je třeba vrátit: „Nic ze sebe si proto neponechávejte pro sebe, aby vás celé přijal ten, který se vám celý dává“ (*List celému řádu* 29, FF 221).

Na konci svých dnů František rozjímá o svém životě a všude objevuje přítomnost a působení Pána, takže ve své Závěti opakuje jako refrén slova: „Pán dal mně, bratru Františkovi... Pán mi dal takovou víru v církev... Pán mi dal a dává tak velkou víru... A poté, co mi Pán dal bratry, mi nikdo neukázal, co mám dělat, ale sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle podoby svatého evangelia“ (*Závěť* 1-14, FF 110-116). Stejný postoj měla i Klára z Assisi, když v posledních dnech svého života psala svou závěť. I ona uznává Boha jako Dárce, kterému je třeba děkovat za všechny dary, které uděluje, zejména za dar povolání (srov. *Závěť sv. Kláry* 1-2, FF 2823). Oslava 800. výročí Velikonoc Františka z Assisi je pozváním k zamyšlení nad našimi osobními dějinami a dějinami naší Františkánské rodiny s pohledem víry, která umí zachytit Boží přítomnost a jeho působení ve všem, i v obtížných a dramatických situacích, které jsme prožívali nebo musíme prožívat v současnosti. Je to příležitost poděkovat Bohu za všechny dary, kterými nás obdaroval, zvláště za dar Františka z Assisi a jeho evangelijní zkušenost, z níž se stalo charisma vyjádřené v různých odstínech učednictví a apoštolátu a jež má i dnes sílu oslovit ženy a muže všech kultur, a to jak v katolické církvi, tak i mimo ni.

Náš život v Kristu

Když se blížil Františkův transitus, řekl světec svým bratřím: „Začněme, bratři, sloužit Pánu Bohu, protože dosud jsme dělali málo nebo nic. Nedomníval se, že by už došel k cíli. Vytrvával neúnavně v předsevzetí o svatou obnovu a žil stále v naději, že bude moci začít znovu. Chtěl se vrátit ke službě malomocným“ (1 Celano 103, FF 500). Františkovy Velikonoce nám připomínají, že každý den je příležitostí začít znovu, obnovit naši odpověď na volání Pána, který nás posílá do celého světa jako bratry a sestry, abychom o něm vydávali svědectví slovem i skutkem a přitahovali všechny k Boží lásce (srov. *Výklad modlitby Otče náš* 5, FF 270).

Slavení přechodu Poverella do nebe je konečně příležitostí připomenout si, že všichni jsme povoláni ke svatosti a že stejně jako on jsme pozváni k tomu, abychom odráželi krásu evangelia a našeho františkánského povolání, protože „svatost je nejkrásnější tvář církve“ (*Gaudete et exsultate* 9).

„A vraťme Pánu Bohu nejvyššímu a nejvznešenějšímu všechna dobra a uznávejme, že všechna dobra náleží jen jemu; a děkujeme mu za všechna, protože všechna pocházejí od něho“ (*Nepotvrzená řehole* 17, FF 49).

Cíl

Uznávat Boha jako Dárce, kterému musíme navracet všechna dobra s chválou a vděčností.

Aktivity

- Udržovat živé vědomí, že náš život je dar, který je třeba navracet.
- Ve světle *Závěti* Františka z Assisi projít náš osobní životní příběh a snažit se v něm rozpoznat Boží působení, abychom mu za ně děkovali a oslavovali ho.
- Obnovit ducha vděčnosti za dar křesťanského povolání a za příslušnost k františkánské rodině.

„Pán mi dal bratry“ (*Závěť* 14, FF 116).

Cíl

Oslavit dar bratra Františka a bratrského a sesterského společenství.

Bratrství a sesterství

Náš život ve společenství

Aktivity

- Uspořádat dny studia a reflexe o postavě Františka z Assisi a františkánské spiritualitě, abychom společně – v bratrském společenství – hledali nejvhodnější způsoby, jak ji přenést do současnosti.
- V bratrských a sesterských společenstvích nabízet prostor pro setkávání a diskusi, kde se každý může podělit o to, jak žije františkánské charisma, o své sny, těžkosti atd.
- Plánovat spolu s ostatními členy františkánské rodiny liturgické příležitosti, které nám umožní oslavovat dar bratra Františka a bratrského společenství.

„Pán mi dal takovou víru v církev...“ (*Závěť* 4, FF 111).

Cíl

Slavit v církvi dar charismatu svatého Františka.

Aktivity

- Podporovat znalost našeho charismatu nejen v našich komunitách, farnostech, vzdělávacích centrech atd., ale také tam, kde není přítomna Františkánská rodina.
- Společně s ostatními členy našich církevních společenství pořádat setkání, liturgie atd., abychom oslavili dar, který svatý František představuje pro církev.
- Nabídnout Františka z Assisi jako vzor svatosti, a tedy opravdové lidskosti, který nám pomáhá ocenit a rozvíjet zárodky lidskosti, jež se nacházejí ve všech kulturách a v současné společnosti.

„Proto vás poslal do celého světa, abyste vydávali svědectví o jeho hlasu slovem i skutkem“ (*List celému řádu* 8, FF 216).

Cíl

Podporovat evangelizaci jako příležitost k tomu, abychom velkoryse navraceli přijaté dary.

Aktivity

- Povzbuzovat bratrská společenství, aby vydávala svědectví o naději a radosti prostřednictvím konkrétních iniciativ hlásání a evangelizace.
- Učit se a cvičit se v moudrém čtení znamení doby, abychom pohotově rozpoznali, co Duch tvořivě a nově působí mezi muži a

Náš život ve světě

ženami naší doby.

- Přijmout závazek být přítomni a často a ochotně navštěvovat bratry a sestry, kteří žijí na nejvíce periferních a okrajových místech, a přinášet jim slovo evangelia o radosti a spáse.
- Představit společnosti postavu Františka z Assisi a historii naší rodiny s využitím kulturního a uměleckého dědictví, které se nachází v našich společenstvích, kostelech, muzeích atd.

KONFERENCE FRANTIŠKÁNSKÉ
RODINY